

Helmi Samaikhya Holopainen

ULKOAPÄIN OLEN BASIC-TYTTÖ MUTTA SISÄLTÄ EN!

Moi! Olen Mia. Täytän kohta 14 ja käyn 8 luokkaa. Minä olen vaalea ja minulla on siniset silmät. Olen pitkä. Pitkin koko perheessäni. Perheeseeni kuuluvat äiti, isä, minä ja isovelji Mio. Asun heidän kanssa pienessä talossa Oulussa. Oulun kaupunki on aika mukava ja minulla on aika paljon kavereita joka puolella kaupunkia. Käyn koulua lähellä kotiani. Olen aika basictyttö. Ainakin ulkopuoleltani. Pidän merkkivaatteita, hiukseni ovat aina laitettu poninhäntään ja minulla on melkein aina sitä joka juuri on trendinä. Vanhempani saavat ihan ok rahaa ja siksi voin ostaa paljon vaateita, koruja ja esimerkiksi kenkiä. Niin kuin sanoin, minulla on aika paljon kavereita. Mutta minulla on vihollisia myös. Nämä viholliset ovat semmoiset jotka luulevat että olen ”brat” ja vaan tuhlaan rahaa koska ei mitään muutakaan ole tekemistä, ja että haluan vain näytelle kaunista ja rikasta tyttöä niin että kaikki haluaisi olla kanssani. He luulevat että olen sisältä aika epävarma itsestäni ja että minä vain haluan huomiota. Mutta se ei ole totta.

Olen myös semmoinen tyttö josta kaikki, tai no, josta monet pojat tykkäävät. En tajua että ihmiset ovat mustasukkaisia tästä asiasta. En minä välitä jutuista ollenkaan. Mutta joo, minun elämäni vaikuttaa aika normaalilta, ja se kyllä on. Minun kertomukseni alkaa siitä että kävin ensimmäistä luokkaa. Olin ihan niinkuin kaikki muut. Kun oltiin koulussa me oltiin tunneilla ja välitunneilla ulkona leikkimässä, kun oltiin kotona oltiin perheen kanssa tai ulkona jossain leikkimässä kavereitten kaa, ja sitten loppujen lopuksi katsottiin lempiohjelmia ennen nukkumamenoa. Semmosta tämä ykkösluokka oli muille. Mutta, ei se nyt niin helppo ollut. Ensin minulla oli ollut monta kaveria, mutta kohta niitä ei ollut paljon. Just tässä iässä rupee miettimään että kuka on, kuka minusta tulee tulevaisuudessa, että muilla on tunteita ja että, me ruvetaan välittämään meidän ulkonäöstä ja halutaan pakata oma reppu ja valita omat vaatteet koulua ja juhliä varten. Me halutaan myös mennä itse koulusta ja tutkia kaikkia paikkoja omin käsin. Tässä iässä voi myös tapahtua vähän toisia asioita. Joistakin voi tulla niin sanottu se ”hiljainen” tyyppi, ”pluggaaja” tai sitten luokan ”poppis”. Ja niin kuin te arvelette minusta tuli se pluggaaja. Olin yksi heistä jotka rakastivat koulua. Luulen että monilla oli sama ajatus kuin minulla mutta luulen että he ei vaan uskaltanut sanoa sitä. Minä olin tottelevainen pikkutyttö ja sain aina hyvät pisteet koulussa. Olin se jolta aina kysyttiin jos ei tajunnut kysymystä tunnilla. Olin myös se joka aina joutui draamaan. En ikinä ole tajunnut miksi, mutta se tuntuu siltä että se voi olla koska minulla on aina ollut ”hiljaisia” kavereita ja jos heitä syytettiin jostain minä aina puolustin heitä.

Olin luokan nero ja olin ylpeä siitä. Sain aina kuulla opettajilta että olin niin suloinen ja tottelevainen. Minussa oli myös jotain erikoista. En vain tiennyt mitä. Olin jotenkin vain oma itseni. Luultavasti sitä varten minua ajateltiin erilaiseksi negatiivisella tavalla, varsinkin ”kaverini”. Kohta ykkösluokka oli ohi. Pikkusen minua oli kiusattu. Ei se oikein mitään muitten mielestä ollut. Olin vain saanut pari haukkumanimeä niin kuin nörtti, ruma ja läski. Silloin olin vähän enemmän pyöreä kuin muut mutta ei se mikään iso ero ollut. Toiset tykkäsivät että kaikkien piti olla niinkuin he, laihoja.

Kakkosluokka oli vähän pahempi mutta olin vielä lapsi, ja kaikki muut myös, niin opettajat eivät huomanneet mitään. Jos olin yksin välitunnilla opettajat ei vät niin usein huomanneet, mutta silloin kun huomasivat, he sanoivat aina saman asian joka, joka kerta, ”Mutta miksi et vain mene

leikkimään muitten kanssa? Täällä on monta lasta kenen kanssa voi olla. Tämä iso koulu on täynnä lapsia. Voit löytää lapsia joka nurkasta!”

En tuntenut että halusin olla mutten luokkalaisten kanssa. Vuoden nuoremmat ja vanhemmat ei välittäneet minusta ja sen jälkeen en tuntenut ketään muita oppilaita koulusta. Tämäkin vuosi meni aika nopeasti ja en muista enempää siitä. Tämä jota muitten mielestä voi kutsua oikea ”kiusaus”, alkoi vasta vitosella.

Ykkösestä neloselle oli enemmän haukkumanimiä, ympäröimistä, yksin olemista ja vähän niin sanottua tönäilemistä. Ensimmäinen oikea asia oli se että tämä niin sanottu ”poppis-gängi” aina odotti minua portin edessä. Tytöt gängistä ei oikein välittänyt minusta ja halusivat vain tehdä omia juttuja mutta pojat aina odottelivat minua. Pojat rupesivat huutaa heti kuin he näkivät että olin tulossa. ”Tuolta se ällöttävä läski tulee!” joku huusi. ”Hyiiii! Tänne asti sen kakkahaju haisee! Yritä enskerralla käyttää hajuvettä tai jotain senkin haisunäätä!” joku toinen huusi. Sitten joku kuiskasi toiselle jotain ja kaikki nauroi. Mitä minussa on vikaa? aina kysyin itseltäni. Joskus kun olin tullut portin luo, kaksi poikaa otti minun käsistä kiinni ja satoi ne selän taakse. Yritin huutaa mutta he sanoivat aina että jos joku saa tietää että he olivat tehneet sen, he tulevat pilaamaan koko loppuelämäni. Nyt kun olen kahdeksannella luokalla ymmärrän että olisi pitänyt sanoa vanhemmille. He olisivat voineet auttaa ja saada lopun tähän. Mutta vitosella olin niin peloissani että nämä pojat oikeasti pilaisivat elämäni jos opettaja saisi tietää. Olin myös peloissani että jos sanoin sen jollekin, he ei ottaisi sitä vakavasti.

Joka kerta kun tulin kouluun minulle syntyi iso klöntti mahaan. Joka päivä joka kului se klöntti vain kasvoi ja kasvoi. Tuntui että elämä oli vain turhaa ja että olin arvoton. Joskus mietin että miksi minulle tuli sellainen kohtalo että just minua päätettiin kiusata. Tämä oli vain alku. Kohta koko luokka vihasi minua. Kaverini ei uskaltanut olla kanssani koska heitä pelotti että heistä tulisi ihan kuin minä, se kiusattu. Ja muutenkin, kuka haluaisi olla ruman, läskin ja arvottoman tytön kanssa. Just niin, ei kukaan. Päivät menivät ja sain useammin ja useammin rumia ilmeitä muilta. Sain usein kuulla huhuja minusta kuten että minulla oli täitä ja siksi minulla oli ruma tukka, että perheeni oli köyhä ja että siksi minulla oli niin rumat vaatteet ja että me ostettiin vain käytettyjä vaatteita.

Ensimmäisenä päivänä kesäloman jälkeen kun aloitin kutosella tulin kouluun siinä toivossa että kaikki oli ihan okei, että kaikki kiusaukset olisivat vihdoinkin loppu. Ajattelin että nyt me olemme kasvaneet isoiksi ja että kiusaajat olivat kasvaaneet ja tajunneet että kiusaaminen on väärin. Äiti oli ostanut hienon, sinisen leningin joka kiilsi valossa ja joka sopi minun silmienvärille. Olin myös saanut uudet kengät joita rakastin. Olin niin kauan aikaa halunnut ne kengät. Joka kerta kuin näin nämä valkoiset, kiiltävät, ballerinakengät kaupanikkunassa sydämeni kasvoi isommaksi ja sain hymyn huulille. Ja vihdoin äiti osti ne minulle koska hänen mielestä ansaitsin ne. Hyppeskelin iloisena yksin koululle. Ei kukaan näkynyt portin edessä. ”Jesss!” sanoin itselleni. ”Toivon että ei mikään voi pilata päivääni” kuiskasin. Tulin vihreän portin luo. Avasin hitaasti portin. Katsoin oikealle ja sitten vasemalle. En nähnyt ketään. Ajattelin että oli onnen päivä. Ei kukaan voinut pilata tätä päivää. Tulin koulun käytävälle. Seinässä oli kullankävyinen kello joka näytti puolituntia ennen kokoontumisaikaa. Jatkoin kävelemistä mutta näytti olevan niin että ketään ei ollut koulussa. En ollut tuntenut näin paljon iloa koulussa pariin vuoteen. Tunsin jonkun laittavan käden olkapäälleni. Pysähdyin ja käännyin. Hymy katosi huuliltani. Näin Annan joka oli luokan niinsanottu ”queen”. Hän piti kädessään smoothlasia jossa oli jonkin kahvilan logo. Kaikki rakastivat häntä. Anna oli tyttöjen puolella bossi ja pahin kiusaaja. Anna oli mukana ”populäärigängissä” niiden poikien kanssa jotka aina seisoi portin edessä. Vihasin häntä mutta minulla oli toive että olisin ihan kuin hän. En halunnut olla kiusaaja mutta populääri ja luokan eniten rakastettu. Gängissä oli myös pari muuta tyttöä mutta Anna aina johti keskustelut. Hän katsoi minua isoilla vihreillä silmillään. ”Ewwwww! Hän huudahti ja päästi irti kätensä. ”Luulin että olit joku muu...” hän sanoi ja jatkoi melkein heti vähän mieltävällä äänellä, ”Sain just mainion idean! Eikö sinun kanssa voi

pitää vähän hauskaa?

Sain hymyn takaisin huulilleni. Voiko olla että se Anna joka oli levittänyt kaikki huhut minusta halusi pitää hauskaa kanssani? Anna otti puhelimen käteensä ja näppäili vähän ja sanoi ”Tule mukaan, näytän sinulle jotain.” Menin Annan perässä niin kunnes tulimme poikien vessojen luo. ”Anna? Mitä me poikien vessassa tehdään?” kysyin. Tässä paikassa oli viisi vessaa joissa jokaisessa oli valkoiset ovet joihin oli maalattu spraymaalilla vähän rumia sanoja ja kuvia. Katsoin peilejä jotka olivat kiinni seinässä vessoja vastapäätä. Näin miten jokainen ovi takanani kohta avautui samaan aikaan. Ulos tuli kolme poikaa ja kaksi tyttöä. ”M..mitä tämä on?” sanoin pätkivillä sanoilla. Eetu, joka oli yksi pojista jotka aina seisoi portin edessä tuli minun eteen ja tarttui käsivarteeni. Hänellä oli musta t-paita ja siniset farkut. ”Hei! Hukutetaan hänet vessanpönttöön!” Hän sanoi iloisella äänellä ja veti minut vessanpöntön luo ja yritti painaa pääni sinne. Eetu sanoi jotain jota en kuullut selvästi ja kohta kaikki kuusi olivat kimpussani. Loppuen lopuksi nämä saivat pääni vessanpönttöön. Yritin päästä pois mutta kaikki piti minusta kiinni niin että en onnistunut.

Kuin sain pääni ylös pöntöstä istahdin keskelle lattiaa. Kaikki ympärilläni nauroivat. En voinut ymmärtää miten elävä ihminen olisi voinut tehdä näin pahaa jollekin toiselle. Ei kannattanut itkeä niin yritin pitää surun sisällä. Anna oli laittanut smoothien lattialle sen aikana kun hän auttoi Eetua minun kanssa. Hän nosti sen ja käveli eteeni. ”Voi raukka.” Hän sanoi ironisesti ja kaatoi koko vaaleanpunaisen juoman päälleni. Taas he nauroivat. Silloin kun he just olivat menossa pois luotani toinen tytöistä kääntyi ja sanoi ”Ymmärrä se että olet arvoton, ruma ja läskipää. Ei kukaan ikinä haluisi sinua. Olet pateettinen. Muista se!” Ja laittoi oven kiinni. Ovi pamahti. Heti tapahtuman jälkeen nousin ylös ja katsoin peiliin. Tukkanani oli ihan litimärkä ja siinä oli vaaleenpunaista rähmää. Sitä oli myös tippunut uusiin kenkiin niin että niissä oli pinkkejä tahroja. Minun kengät! Minun rakkaat kengät olivat nyt ihan tahmaisina. Otin paperia paperilaatikosta ja yritin pestä smoothien pois vaatteistani.

Tapahtuman jälkeen juoksin kotiin. Juoksin 5 kilometriä niin nopeasti kuin voin. En halunnut että kukaan näkisi minua koska olin niin märkä. Matkalla pari ihmistä jäi seisomaan ja katsoi minua, mutta en välittänyt. Kun tulin kotiin, ei kukaan ollut siellä ja se oli hyvä. Kun vanhempani tulivat kotiin, he ihmettelivät miksi olin jo kotona. Sanoin vaan että sattui päähän niin oli pakko tulla kotiin ennemmin. Ja he uskoivat.

Seuraavana päivänä en syönyt aamupalaa koska ei vaan ollut mieli. En koulussakaan syönyt, enkä illalla. En voinut tuntea nälkää. Seuraavana päivänä en myöskään syönyt aamupalaa, mutta koulussa söin kunnolla. En ajatellut sitä paljon, ja luulin että se oli vain väliaikaista. Aika kului ja menin joka päivään kouluun, vaikka olin kiusattu. Joka päivä sain kuulla että olin paksu. Ajattelin joka päivä, että minua vihataan koska olen paksu. Tämä juttu jäi päähäni ja joka päivän katsoin painoani. Sitten katsoin tietokoneesta kuinka paljon minun pituisen tytön pitäisi painaa että voisin laihtua. Tuntui melkein että en voinut hallitsemaan itseäni. Olin surullinen koko ajan. En syönyt koska luulin että niin koko laihtumisprosessi tulee nopeammaksi. Yritin myös joka päivä koulun jälkeen juosta 20 minuuttia ulkona.

Vanhempani huomasivat että en syönyt aamulla mutta sanoin että ennen koulua menisin ostamaan jonkun leivän. En kuitenkaan tehnyt niin. Aamulla ja illalla seisoin peilin edessä ja katsoin olinko laihtunut, mutta näytin aina ihan samanlaiselta kuin ennenkin. Sain päähäni että kun ei mikään auttanut niin lopetin syömisen kokonaan. Ei aamuruokaa, ei lounasta, ei välipalaa eikä päivällistä. Ainutta jota join oli jäävesi jossa oli vähän sitruunamakua. Olin kuullut että se auttaa laihtumisessa. Noin kuukauden jälkeen, kun tulin koulusta, äiti ja isä odottivat minua kotona. He olivat saaneet tietää että koulussa oli ollut pari koetta ja että minulla oli huonoimmat tulokset koko luokassa. Riisuin takin. Tunsin että tasapainoni melkein petti. Otin kengät ja laitoin ne hitaasti lattialle. Yritin kävellä eteenpäin ja näin että äitini tuli minua vastaan vihaisen näköisenä. En kerennyt miettiä kun

kaikki pimeni.

Seuraavana päivänä heräsin sängyssäni. Sain kuulla kun vanhempani puhuivat Mion kanssa oven takana että olin saanut syömishäiriöitä. Että tämä oli aika vakavaa. En reagoanut siihen koska tunsin että olin heikko. Äiti ja isä tulivat kohta huoneeseen ja toivat voileivän jossa oli juustoa, kinkkua, paprikaa, salaattia ja paljon muita vihanneksia. ”Äiti?” kysyin. ”Mitä minulle tapahtui?” Äiti käänsi pään isään päin, silloin isä nyökkäsi. ”Lääkäri on ollut täällä ja ottanut verikokeita. Olemme saaneet tietää että sinulla voi olla vakavia syömishäiriöitä.” äiti sanoi. ”Se tarkoittaa että jos jatkat tällä lailla, on vaara että saat anoreksian...” isä jatkoi. Näin miten kyyneleet valui äidin poskia pitkin. ”Syö nyt” äiti sanoi ja tarjosi leivän minulle. Tuntui niin pahalta mutta yritin syödä sen. Loppujen lopuksi sain koko leivän syödyksi, ja vanhempani olivat siitä iloisia. Mutta silloin maha rupesi kiertämään. Tuntui ihan kun olisin merisairas. Sinä päivänä oksensin kolme kertaa. Äiti on aina ollut minulle hyvin läheinen, niin päätin kertoa mitä oli meneillään. Tämän jälkeen äiti otti yhteyden kouluun ja kertoi kaikki tapahtumat. Olin iloinen että äiti otti jutun vakavasti. Sain myös paljon apua lääkäriltä syömisen kanssa.

Ennen kuin mun piti aloittaa seiskaluokka sain vaihtaa koulua, jota käyn vieläkin. Sain paljon apua ja syömishäiriöt jäivät loppujen lopuksi pois. Koulussa sain paljon uusia kavereita ja olen ylpeä että voin olla ihan oma itseni. Olen myös huomannut että en ole ainoa joka on ollut tämmöisessä tilanteessa, vaan että aika monetkin ovat olleet samassa tilanteessa. Toivon että kaikki nämä tytöt jotka käyvät läpi samaa juttua kuin minä, saavat apua. Ja pitää aina muistaa että ainakin jos ei luule että kukaan välittää, siellä on AINA joku, joka on sinun puolellasi. Ja paino, se ei merkitse yhtään mitään. Ole vain oma itsesi. Älä huoli jos painat vähemmän tai enemmän kuin muut koska kaikki ovat erilaisia ja se on just se joka tekee meidät ainutlaatuisiksi.